

European women
in older age

Lifelong Learning Programme

Education and Culture DG

Kauno Moters
Užimtumo
Informacijos
Centras

Daina Bačianskienė

Nors Dainos Bačianskienės gyvenimas kaime labai kuklus, ji nesiskundžia. Renka vaistinguosius augalus, grybauja ir uogauja, skaito, grožisi gamta, bendrauja su draugėmis ir kaimynais, mėgaujasi ramybe ir tuo, kad niekur nereikia skubėti.... Ji pasakoja:

„Nuo vaikystės augau kaimo vienkiemyje, apsupta gamtos. Po ankstyvos sesers mirties, (buvau dar visai mažas vaikas, net nežinau nuo ko sesutė mirė visai kūdikis), tėvai itin manimi rūpinosi. Taip ir likau vienintelis jų vaikas, vaikystė buvo labai gražus ir laimingas mano gyvenimo laikotarpis. Gražiausias.

Paskui užėjo neganda – karas. Turėjome iš namų bėgti į mišką, nes vienkiemį sodybos nukentėdavo nuo bombų, vėliau nuo vokiečių, po to nuo peralkusių rusų kareivių. Miške išsikasėme žeminę ir joje gyvenome, tuomet buvo labai sunku ir baisu.

Karas praėjo, sugrižome į savus namus, kuriuose iki šiol ir gyvenu. Baigiau vidurinę mokyklą, vėliau įstojau ir baigiau Pedagoginę mokyklą. Po karo labai trūko mokytojų, ėmiau mokytojauti pradinėje Vilkijos mokykloje, kiek toliau nuo namų, kitoje Nemuno pusėje. Ten apsigyvenau.

Dvidešimt septynerių ištekėjau, susilaukiau sūnaus. Daugiau vaikų vyras nenorėjo, sakė, kad vien apie vaiką ir šokinėju, nelieka laiko darbui.

Dabar jau daug metų po išėjimo į pensiją gyvenu savo gimtuose namuose – Riogliškių kaime prie Nemuno. Vyras, tėvai jau senai mirę, pirmoji Anapilin išėjo motina, ji buvo labai silpnos sveikatos, užaugo baisiam varge: vaikystėje kartu su dar šešiais broliais ir seserimis žiemą gyveno troboj drauge su vištomis: susigūžę į būrį vaikai su naminiiais paukščiais gindavosi nuo šalčio. Mat mano senelė keturiasdešimties liko našlė su septyniais vaikais. Tačiau vėliau mano mamai senelė vis dėlto sukaupė nemažą kraitį, su juo ji iš gretimo kaimo atitekėjo į Riogliškius. Tėtis buvo labai taupus, netgi šykštus, neveltui mūsų etninė grupė, suvalkiečiai, garsėja šiuo bruožu. Įsigijo nemažai žemės, vien dabar esu paveldėjusi dešimt hektarų.

Pardavusi dalį žemės, galėčiau įsigyti kokį būstą ne vienkiemyje, taip man ir draugė pataria, mat šaltomis ir sniegingomis žiemomis kartais sunku ir užpustytas namo duris atverti, vanduo šulinyje užšąla. Bet gelbėja kaimynai ir gera draugė, su jais susisiekiu laidiniu telefonu. Interneto neturiu, kad man jo nereikia, užtenka televizoriaus, turiu mėgstamą laikraštį „Šeimininkė“, kurią prenumeruoju, jį atveža paštininkė. Bet nelabai išsivaizduoju save – ne savo gimtajame name, kuriam jau per šimtas metų.

Kol kas save apsižiūriu visais metų laikais, žinoma, sunkiau ir liūdniau būna vėlyvu rudeniū ir žiemą, bet jos praeina...

Sūnus turi dvi dukras, aš tris anūkus, jis atvažiuoja vasaromis atvažiuoja kartu su marčia, anūkai, labai ilgai neužsibūna, jiems gan greitai tampa nuobodu ir jie vėl sugrižta į miestą.

Domiuosi vaistingaisiais augalais, renku įvairias žoles, perku apie jas knygu, truputį uogauju ir grybauju. Beje, viena anūkė taip pat atvažiuoja uogauti mėlynių, jų čia daug, ji jas parduoda ir taip užsidirba sau truputį pinigų.

Man patinka dabartinis mano gyvenimas – tylus, ramus. Turiu laiko savo pomėgiams, nereikia niekur lėkti, uždirbti pinigų, kiek gaunu tos nedidelės pensijos, tiek užtenka, kaime reikia mažiau, galiu ramiai grožėtis gamta, skaityti tai, kas man patinka, žoliauti, bendrauti su artimaisiais, draugėmis ir kaimynais, neveltui senatvė – tai toks laikas, kai skubėti nebėra prasmės, atrandi tos akimirkos laimę, kai dar nieko neskauda, kai dar gali save apsižiūrėti, susitikti su gera drauge, artimaisiais. Palinkėčiau jaunoms moterims išsiaiškinti, kas joms yra laimė – ar darbas, ar šeima, ar dar kas nors, ir tos laimės ieškoti. Nenusiminti, kai užklumpa negandos, nes visa praeina... “

Enrika Striogaitė

2011 m.